

ποῦ κρῖτος Σύνταγματινὸν
ἔγινε κ' ἡ Ρωσοία.

Οἱ Λοῦνες ἐκνιτάζοντο κ' ἔλεγαν : τείναι τοῦτο ;
πάνε καὶ Σιδηρίας
καὶ τόσας ἔξορίας
καὶ βουρδουλὰς καὶ κνοῦτο.

Οἱ Λοῦνες ἐκνιτάζοντο καὶ τῆς Ἀδῆλης οἱ πρῶτοι,
καὶ κάθε φιλελεύθερος λαὸς ἐχειροκρότει.

Κάθε Τρεπῶφ ἐκρῖβετο
κ' ἠγάλλει ὁ Μουζίκος,
κ' ἔπαζε κ' ἐσυριβίετο
κάθε δουλείας κρῖκος.

Κι' ὁ Ρῶσος Σύνταγμα βασιῆ...
'στὸνδ τάρους ἐτριξαν ὁστὰ
κακοιμημένων Τσάρων
κ' ἀρχαίων Γοσποδάρων.

Ἡ Λούμα δὲ μετὰ σφαγῶς
καὶ τόσους χρόνους πάλης
ἐκέρωσε τὰς ἐκλογὰς
τῆς Τήνου καὶ τῆς Πάλλης.

Ὅμως μαθὼν κ' ὁ Φασουλῆς πῶς κ' ἡ Ρωσοία τώρα
δῆναι κρησφύγετον θεσμῶν καὶ Συναγματίων χώρα,
φρενήρης ἀνεβρόχος : τρεῖς χαιρεῖ, συμπεθέρα,
κ' ἐπέταξ' ἐμὰ πέρα.

Κι' ἐμπρὸς τὴν Λούμαν προσελθὼν ὁπν πρῶτος Γοσποδάρως
εἶπε τοιαῦτα σοβαρὰ μὲ τὸλμην καὶ μὲ θάρρος.

**Συντάγματος ὑποβολὴ
'στὴν Δούμαν ὑπὸ Φασουλῆ.**

Μετὰ μεγάλως μου χαρῆς κνιτάζω συνηγμένους
ἀντιπροσώπους τοῦ λαοῦ χροσσοτεφερωμένους.

Κι' ἐγὼ μὲ οὐς ἐκνιροσῶ
τῶν Ρῶσων τὴν μεταβολήν,
κ' ἐνθουσιῶδης χαιρετῶ
τῶν Γοσποδάρων τὴν Βουλὴν.

Ἀντέτελε πραγματικῶς
χαρμόσυνος ἡμέρα,
καὶ χάριτος Συναγματικῶς
γράφεται κ' ἔδω πέρα.

Ὅ μῆγας Τσάρως ἐρχεται μὲ Σύνταγμα σ' τὸ χεῖρ,
κ' ὅλος ὁ κόσμος χαιρεῖ,
πρὸ πάντων ἢ σφρηγῶσα γῆ
τῆς νέας Ρωμοσῆτης,
τῶν Συναγματίων ἢ πηγή
καὶ τῆς Δικαιοσύνης.

Δεχθῆτε κ' ἀπὸ μέρους μου θεσμὰ συγχαρητήρια...
χαλῆλι τόσοι κόποι σας, χαλῆλι τὰ μαρτύρια,
χαλῆλι τῶσων αἵματα, ποῦ χύθησαν σκληρὰ,
κ' ἔτρεξαν κ' ἐνοκνίωσαν τοῦ Νεῦα τὰ νερά.

Χαρήτε σήμερα καὶ οἶς, σιτεράγια τώρα πλέξετε,
οὐς κνιροσῶσι πολίτευμα μεγάλης εὐφροσύνης,
κ' ἀπ' ὅλα τὰ Σύντάγματα τοῦ κόσμου τὰ ἐγαλῆξετε
τὸ Σύνταγμα τὸ καθεστώδης τῆς νέας Ρωμοσῆτης.

Ἄλλων λαῶν τὸ Σύνταγμα, γενναῖοι Γοσποδάρως,
κανένας ὡς ὑπόδειγμα δὲν κρέθει γὰ τὸ πάρη.

Στὴν Ρωμοσῆτην στέρεψτε, ὅθιτε τὸ ροιζοῦμας,
καὶ γὰ καλὸ σας πάρετε μονάχα τὸ δικὸ μας.

Μετὰ μεγάλως σεβασμοῦ
καὶ σφρηγῶς καὶ παροξυμοῦ
οὐς τὸ καθυποβάλλω.

Σὲ τοῦτη τὴν ἀνατροπή
μ' ἐκνίω μόνω προκοπή
ὁδ' ὄθιτε δίχως ἄλλω.

Με τοῦτο δὲν θὰ κνιῶστε,
μὲ τοῦτο θ' ἀπολαύσετε
τοῦ κόσμου ταράθ.

Με τοῦτο μῆρὸς θὰ κρέχετε,
κ' εἰς γνώμας μὴν προσέχετε
κάθε κολοκυθὰ.

Ἄν εἶχατε τὸ Σύνταγμα τὸ κρέχον τῆς Ἑλλάδος
δὲν θάταν τώρα νικητῆς ὁ κύριος Μικιάδης.

Ἄν εἶχατε Πρωθυπουργὸς καθὼς τὸν Θεοτόκη
καὶ τὸν γεπουμικλιάνω,
δὲν θάθελα γὰ τὸν Νοϊζῆ κ' ἐκνίω τὸν Κουρόκω
ἐγκώμα γὰ κῆνω.

Ἄν εἶχατε καθὼς ἐμῆς Βουλευτηρίου βῆμα,
ποτὲ δὲν θ' ἀγυρίζατε μὲ νικημένων βόγγω,
καὶ μῆτε μέσα στοῖς γαλοῦς ἐκνίω τῆς Τσοσῆμα
θῆπνιγε τῆς ἀρμάδης σας ὁ Γρασιανῆος Τάγγω.

Μὰ γὰ κνιτάξετε κ' ἐμῆς ὡς τώρα πῶς περάσαμε
καὶ πῶς μὲ τὰ Σύντάγματα καὶ τοὺς θεσμοὺς ἐδράσαμε.
Ἀφήστε τὸν πόλεμον τὸν τότε τῶν Ἑλλήνων,
ποῦ καὶ τῆς Μόσχας ἐκνίω τὸ δοσαστὸν Κρεμλίνον.

Ἀφήτε τόσα κλήμας κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν,
ὁποῦ τὸν κόσμο γάλασαν,
καὶ πρὸς τοῦ Κόντε στέρεψτε τὰς τελευταίας νίκας,
'στὸν Πάλλη, 'στὸν Κορδόνωρο, 'στὴν φλόια τῆς Μαρίκας.

Μὴ κλήμα λογαριάσετε παρφορημένω χρόνων,
κνιτάξετε, συμπεθέρω, τὰ τελευταία μόνον,
κ' ἂν θέλετε μὴ στήσετε
'στῆς Λούμας τὸν βωμόν
χωρὶς τὰ συζητήσετε
τὸ καθεστώδης ἡμῶν.

Καθόλω μὴν προσέξετε 'στῶν ἄλλων τὰ Σύντάγματα,
τὸν Φασουλῆ ν' ἀκούσετε, ποῦ οὐς μῆλε μὲ πράγματα.
Μονάχα τὸ Ρωμῆλιω γεννῆ κρησφῆλι λαχτάρας
κ' εἶναι πολὸ κατὰλληλον στῆς χώρας τῆς κρησφῆρας,

τὸν λαμό τους ἢ θηλεαῖς τῶν δεσποτῶν τὸν πνίγουν
 ἕμπεδος σὺ φῶς τῆς λευθερίας τὰ μάτια κρῖναντοῖον.

τοῦτο, καθὼς ἔχετε, καὶ πάλιν ἀναστήσαμε
 τοὺς Ὀλυμπιακοὺς,
 καὶ κόσμους ἐσαστοῖα
 τὰ μάλ' ἀδληγμοὺς.

Μὲ τοῦτο φαιδρυνόμεθα,
 κ' ὅσο περὶ οὐκ οἱ χρόνοι
 φαιδρότεροι γινόμεθα
 καὶ πλεόν φαμφοροῖοι.

Μὲ τοῦτο φέγομεν ὀριμῆς
 γειτόνων κρῖακη σκνθραπῶ,
 μὲ τοῦτο κάνομο ὀριμῆς
 τὸν Ἀλεποῦ καὶ τὸν παππῶ.

Μὲ τὸ Σύνταγμά μας μόνον,
 ποῦνα κάρφος τῶν γειτόνων,
 ἔβλαμε καὶ δικνοβόλους, προσοριεῖς μας Γουσοδάροι,
 καὶ Τορφοῖους γιὰ τὰ βῆρη.

Μὲ τὸ Σύνταγμά μας φέτος
 μαρτυρεῖ κ' ὁ Παριούλετος
 διὰ ὀρόμο πῆραμ
 καὶ ποῖνοὺς σπείραμε.

Πᾶς λαὸς ἔχμοροφῶει
 γιὰ τὸ γέρας τοῦ κῆπῶν,
 ἔνταμ κ' ἡ Σημωριώτη
 σὺ δὲ λὸν-ἔνταμ τῆν Μοῖρῶν.

Δεχθῆτε τοῦτο σήμερον ἐπὶ πλακῶς χρυσοῦς...
 μὲ τοῦτο, Γουσοδάροι μου, θὰ μᾶθετε καὶ οἰεῖς
 τὸ ἐπὶ θὰ πῆ Νιοβλέτι
 κ' ἀθάνατο ρουφοῖετι.

Ἐπὶ αὐτὸ καὶ μόνον σκῖζονται πατριωτῶν ἱμάτια
 κ' ἀνάπνοται πυρεῖα,
 κ' ἡ τῶν γλασοσῶν ἀκράτεια
 καλεῖτ' ἐλευθερία.

Μὲ τὸ Σύνταγμά μας μόνον,
 ποῦνα κάρφος τῶν γειτόνων,
 δεῖν ἔχητ' ἄλλο ὄθροο
 εἰμπορεῖς τὰ γίγηε Τσάροο.

Κ' ἐπὶ χάσκεις πενασομένοο μὲ πολλῶν σκῖζῶν φοῖσκαο
 καὶ γιὰ τὸ καρβέλι ὀρεῖοι,
 σαπανάρα καὶ ζακοῖσκαο
 γιὰ τῆν ὀρεῖ γυρεῖοι.

Θᾶχετε κομμάτιν σῆναο,
 θὰ γενῆτε μεγιστῆοι,
 Λούκαο, Τσάροι, Βασιλεῖο.

Καὶ Μουζῆοο δὲν θὰ μῆνη
 τὸ κεφάλι του γὰ κῆλην
 σὸν καὶ πρῶν ὀποτελεῖο.

Θᾶχετ' ἐλλογαῖο κ' ὀθῶναο
 τῆς Ἐλῆοο καὶ τῆς Κορῶναο.
 ὄθῶναο φῆρο κ' οἱ Μουζῆοο, καὶ μὲ βότκα μεδυσμένοο
 θὰ πηγαῖνον γὰ ψηφῖζον ζῶταοι καὶ πεθαμένοο.

‘Ολοι πιά σ’ης κάλπαις ἴτε,
φύλα, βρε παιδί, τοῦ Βίτε,
καί καρφότο μονοκοῦνι
ἐπὶν χρυσὸ τὸν Δολγοροῦνι.

Βιταρος, θά λένε τοῦτοι,
Δολγοροῦκαρος ἐκεῖνοι,
κ’ ἴλο θά βρωμᾶ μπαροῦτι
μέσα σὲ παθῶν καμνί.

Θάχετε διαδηλώσεις, χίλια θὰδ προγράμματα,
κ’ ἄλλα τέτοια πράγματα,
καί θὰ τρέχετε στὰ κέντρα καί θὰ κάνετε καί σίχους,
καί μορφὰς ὑποψηφίων θὰ λαοπώνετε στοὺς τοίχους.

Μπούμ, Κορδόναρος κ’ Εἰρή,
μπούμ, γενναίοι τῶν γενναίων...
θὰ δουλεῖν πιστολιά,
πατερό καί τῶν γέντων.

‘Ενεργὸν θὰ παίζον μέρος κ’ ἢ δικαίως σας ἢ κυράδες
ἔπως καί τῆς Ἑλληνίδος,
καί θὰ τρέμουν τῆς σαλίδος
τῶν Κοζάκων ἢ φοράδες.

Κάθε ποῦρος πατριώτης ἐν τῷ μέσῳ τῶν φλογῶν
θὰ φωνάζῃ γὰ τοὺς νόμους πῶς ἔσαν σαλάτα,
καί κατόπιν ἐξελέγξει κ’ ἀνευρώσεις ἐκλογῶν,
καί θὰ βρισκεται σ’ης κάλπαις τοῦ καί τοῦ καμνιά πατάτα.

Θὰ συνέρχεται μὲ λαίψαν λαοπροβλήτων Βουλῆ,
καί καθέναν ἱμαδόρος
τῆς Ρωσσίας Βουνοφόρος
ἔταν θέλῃ κ’ ἔπως θέλει κ’ ὅσο θέλει θὰ μιλῇ.

Καί τοῦ Τσάρου πότε πότε,
συμπέθεοι πατριῶται,
θὰ τοῦ μπανῆν σ’ὸ ρουθούνι,
κ’ ὅσο θέλει τὸ κουδούνι
ὁ Μορόντζερ ἄς κινεῖ...
τοῦτος δὲν θὰ σιωπᾷ.

Ἐδὼν κοκκινωσοῦφηδες θὰ σκοπῶσιν ομηροδαλοῖ,
κ’ ὁ Τσάρος θέλωντας καί μὴ μὲ τὸ σταγιδ θὰ λή
πῶς εὐχαριστῶς γέγρα τον κινεῖται συνημένους
τοὺς βουλευτὰς τοῦ γένους.

‘Στὸν Τσάρο θὰ φοριᾶνται καθέναν γὰ Κουβέρο
λαλῶν μὲ τῶν ἀπειλῆς :
ἢ τῶρ ἄμωσος μὲ καλεῖς,
ἢ βάζω σκοῦφα κόκκινη καί τὴν σαπίδα πέρνω.

‘Ἐν τούτῳ τῷ Συντάγματι δημοκρατῶν πληθῶρα,
οἱ Ρωπαγάδες ὁ ἄρθρονον καί στὰ δυνά σας μέρη,
μὲ τοὺς κοκκινωσοῦφηδες τί θὰ τραβῆξῃ τῶρα
κ’ αὐτὸς ὁ Τσάρος, βρε παιδί, μόν’ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει.

‘Ἐν τούτῳ τῷ Συντάγματι, τῷ τόσῳ μακροθύμῳ,
κάθε φωνὴ σαφρόνων
σ’τὴν γῆν τῶν φαμπαρόνων
θὰ γάνεται καθὼς φωνὴ βῶδων ἐν ἐξήμῳ.

‘Ἐμβρόντιος σ’τὸν κλόδωρα θεομῶν καί Συντάγματων
θὰ σέκη κάθε κεραλή πραγματικῶς ἄρτια,
κ’ ἄλλοι θὰ παίζον τὸν κρυφὸν, κ’ ἄλλοι σ’ὸ κἀθισμά των
θ’ ἄρτουν τὰ ταμπάρα των θὰ κάνουν ἀπαρτία.

‘Ἄλλοι, ποῦ τοὺς ἐκοῦρασαν τῆς Δούμας τὰ Συντάγματα,
στὰς ἔδρας των θὰ γέρονον
καί διπλα θὰ τὸ πέρουν,
καί φρέσκοι φρέσκοι θὰ ξυνοῦν μὲ τὰ γλυκοχαράγματα,
κ’ ἄλλοι θὰ λένε πρὸς αὐτοὺς : καλὰ σας ἐκπαιτούρα,
καί θὰ τοὺς δίνουνε τρελὴ κ’ ὄρεκτικὰ κουλοῦρα.

Μὲ τόσα νομοσχέδια κάθε σοφῆς φαλάνρας
θὰ γεῦσθε καί οἰεὶς καρπὸς ἐλευθερίας ἄρας,
μὲ τοῦτο δὲ τὸ Σύνταγμα, κυρία συμπεθέρα,
κ’ Ἀγῶνας Ὀλυμπιακοὺς θὰ κάνῃς καμνιά μέρα.

‘Ὅλ’ αὐτὰ, ποῦ κα’ σ’οῦς Ρώσους ἀνεπίστοος θὰ γενοῦν,
σὰν παράξανα ἰγάνι σ’τὴν ἀρχὴ θὰ σὰς φανοῦν,
μὰ τοῦ χρόνου προτίους θὰ τὰ συνετίσιετε
δίχως ἀλλαγὴν καμνίαν τούτων νὰ ποῦσῃτε.

‘Ἀπὸ φοβρόνους δημοσίους θὰ γυρεῖτε καρβέλια,
γὰ δημοσία Ταμεία πᾶς Μουζίκος θὰ κορώνη,
πλὴν ἄλλοίμονον σ’ ἐκεῖνον καί μεγάλη συρροῦρα,
ποῦ γεννηταί δίχως μέσα, δίχως μπάραμπα σ’τὴν Κορώνη.

Εἰς τὸ Σύνταγμα μὰς τοῦτο τὸ σωτήριον ἐξαπλόουον,
σοῦ τὸ λέω γὰ καλὸ σου.
Τούτο πάρε, συμπεθέρα,
γὰ νὰ ζήσης ἐλευθέρια.

Ἐδὼν εἶοι καί χαρασῶ
τὸ Σύνταγμα μὰς τὸ χρυσὸ.
Πανήγυρις τὴν σήμερον καί μὲς σ’τὴν γῆν τοῦ ζόφου
καί τόσα νικητήρια,
δεχθῆτε καί τοῦ Περικλῆ, τὸ μόνον μου συνηρόφου.
θερμὰ συχαρητήρια,
καί πάρτε τὸ Σύνταγμα νὰ τῶχετ’ ἐδῶ πέρα
γὰ σημάχτρο σ’οὺς Ἰάπανας κ’ ἀδύκοπη φοβέρα.

Τόσο κ’ ἐμεῖς προκόψαμε, συμπεθέροι, μὲ τοῦτο,
ποῦ τῶρα λένε μερικὸι
παρλιουρῆτες γνωστοῖοι
πῶς σ’οὺς Ρωμῆος χρειάζεται τὸ Ρούσικο τὸ κνούτο.

Καί καμνέσαι ποικιλίας,
μ’ ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

‘Ἰωάννης ὁ Πατοῦνας, συγγενῆς μὰ προσφιλεῖς,
ἀναικτόκαρος, ἐπιπέτης, σθεναρὸς κ’ ἀειθαλῆς,
μὲ τὴν ἄλγε τὴν Ἑλμῖναν ἐνυμνεῖθῃ καί αὐτῶς,
ἀνταξίαν τον συμβῆναι μὲ στατίας ἀξιάς.
Κ’ ὁ Ρωμῆος ἐβῶα χαίρων : χαίρε Γιάγκο, χαῖρ’ Ἑλμῖνα.
κ’ ἢ ζωῆ σας δὴν νάνα σὰν τοῦ μέλιτος τὸν μῆνα.

‘Ἄνα χωρούσης προσεχῶς τῆς Δεδουῖνι τῆς Ἄνας,
σοῦν δαλας καλλιτέχνιδος κοί γὰ τὸ πῆδον μάννας,
τὸ κλειδομικροῦλον αὐτῆς, φιλόμονοι πολῖται,
ποῦν φθηνὰ πωλεῖται,
καί οἰνεῖσθε σ’ὸ σῆπῃ της εἰς τὴν ὁδὸν Φειδία
κ’ ὅπ’ αὐτοῖν ἀρσιμῶν ὄντι, ποῦ τρέχει μελωδία.

Τῆς Ἑλῆνης Ρουσοποῦλοῦ τεύχος Φατογραφικῆς,
ἐπιστημονος μελέτης κ’ ἀληθῶς σημαντικῆς,
ἔχον χρήσιμον κυρίας ἐμβριθοῦς κ’ ἔργατικῆς.

Τοῦ Ρω μῆου μὰς τὸ Γραφεῖον μ’ ἕνα χεῖμαρρον φῶδον
σ’ης Πηγῆς τῆς Ζωροδόχου μετεφῆθη τὴν ὁδόν,
ποῦ νὰν ὀρεῖσθε μεγάλης πολιτάρχους σταθμὸς,
σ’τὴν οἰκίαν Ἐμπειρίου, δεκατέσσερ’ ἄρθμὸς.